

een perspectief op
Gerard van Maasakkers

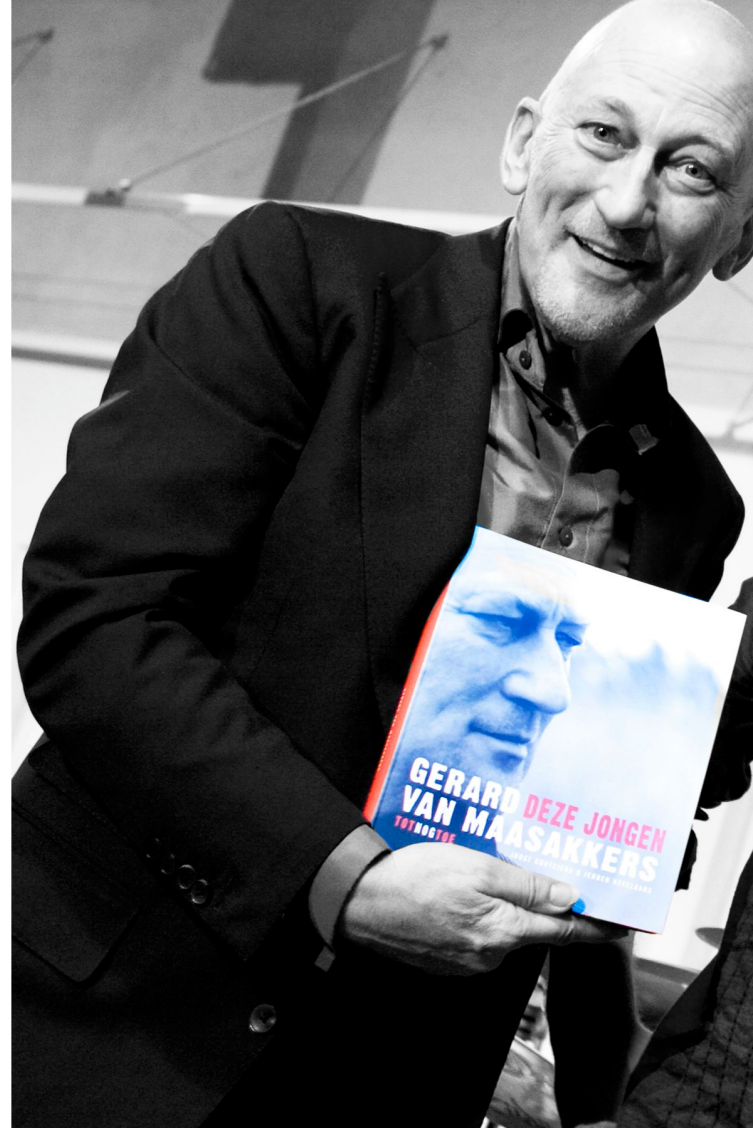
Een perspectief op Gerard

Vanaf vanavond staat Gerard met zijn Vaste Mannen drie avonden in Het Klooster, voor een uitverkochte zaal.

“Het bijzondere van een optreden is dat je nooit vantevoren kunt inschatten hoe het wordt. Wij weten wat we gaan doen.

Het publiek is een andere factor. Het moet gaan zinderen. Met ons als aanjager. Dan is het voor iedereen feest”.

In zijn eigen programma is Gerard krachtig aanwezig. “Ik zou wel eens bij mezelf in de zaal willen zitten”.

Teamgeest

De voorbereiding van een optreden verloopt volgens een bepaald stramien. Twee technici bouwen het decor op en lichten het uit. Rond 17.30 uur komen de muzikanten. Zij doen een soundcheck.

Dan gaat het hele team rustig eten in de theaterfoyer. “Dat is een belangrijk moment. Er wordt gepraat en gelachen”. Iedereen komt op dezelfde golflengte en laat alle dingen van de dag achter zich.

“Het is een volgorde waardoor we als één club het podium opkomen”. Om 19.30 uur is iedereen klaar en trekt Gerard zich terug in de kleedkamer. “Iedereen is op dat moment met hetzelfde bezig. We zijn een hechte club en hebben veel vertrouwen in elkaar. Muziek maken is toch iets wat moeilijk is uit te leggen. Het is als teamsport. Alles valt op zijn plek”.

Gerard met de Vaste Mannen en Brassband De Vooruitgang tijdens de presentatie van zijn biografie in Het Klooster in Nuenen.

Gerard vervolgt: "We kunnen nog zo denken: Het gaat helemaal lukken. Maar je weet nooit hoe het uit zal gaan pakken. Hoe meer het publiek een eenheid is, hoe eerder de sfeer erin komt. Het is iedere keer anders. De dag van de week, de plaats en de bagage waarmee het publiek komt: staat de mobiele telefoon uit, is de oppas goed geregeld?

De essentie van muziek is dáár, op dát moment, met die mensen. En dat is iedere keer spannend. Gebeurt er nog niets voor de pauze, dan gebeurt het daarna wel. Het is een viering van het leven, in alle facetten. Daar zit veel onbenoembaars bij.

Op een goede avond gebeurt het allemaal, als ik daar eerlijk sta. En dat durf ik steeds meer" bekend hij.

Eigentijds

De muziek van Gerard is van alle (leef)tijden.
“De vooroordelen zijn levensgroot”.

Als jongeren door iemand worden meegenomen, komen ze tot de conclusie:
“Wauw, hier gebeurt wat”.

Het maakt voor Gerard niet uit hoe jong of oud zijn toehoorders zijn. “Een liedje moet op zijn plek vallen. Mensen halen eruit wat bij hen aansluit”.

Zijn liedjes spelen zich af in het decor waarin hij is opgegroeid. “Met deze ingrediënten kan ik het best uit de voeten; het zijn gereedschappen”.

Omdat het zich allemaal afspeelt in Nuenen, zingt hij in het Brabants. Was hij in Friesland geboren, dan zou hij in het Fries zingen.

Hij illustreert het 'nu' en zet dat af tegen vroeger. Gerard zingt over wat hem raakt, ontroert of waar hij zich soms kwaad over maakt.

Hij schrijft autobiografisch, maar niet zó letterlijk dat het te privé wordt. "Niet alles hoeft uitgesproken te worden". Hij geeft zijn publiek de ruimte om tussen de regels door te lezen. "Een liedje begint pas te leven als iemand er een beeld bij krijgt".

De essentie van muziek is iemand tot in zijn diepste raken. Het gebeurt vaak dat mensen een liedje anders uitleggen dan hoe Gerard bedoeld heeft. Dat respecteert hij. En zo vindt een liedje zijn eigen weg.

Vertrouwen

In de eerste plaats schrijft Gerard voor zichzelf. “Ik ben de eerste luisteraar, die voelt of het lukt. Als het mij ontroert, kan het ook een ander ontroeren. Dan weet ik uit ervaring dat het goed zit”.

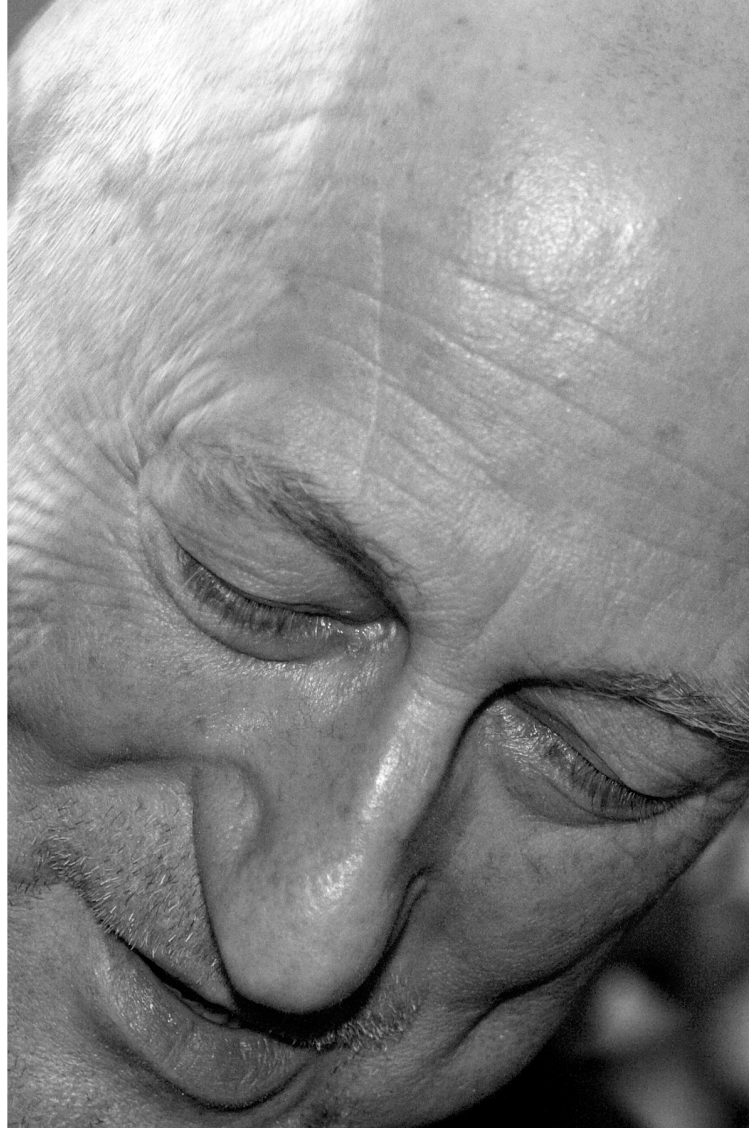
Als dit jubileumprogramma in mei achter de rug is, gaat hij zich een half jaar terugtrekken. “Onderzoeken, de kop leegmaken, wegwezen. Een dag de hei op, zonder vooropgesteld plan”. Of hij vertrekt naar een plek op de wereld waar het stil is. Hoewel hij de stilte niet persé nodig heeft om nieuwe liedjes te kunnen schrijven.

Het liedje over zijn vader heeft hij in Amsterdam geschreven. Gerard kan zich afsluiten. “Ik kan stilte oproepen. Daar moet ook tijd voor zijn”.

Een nieuw programma maken is vooral een kwestie van uitproberen en vertrouwen.

"Misschien komt er wel een minder gebalanceerd programma. Ik kan pas met afstand zien, achteraf, wat de waarde en kwaliteit is van een liedje of van een programma. Het is altijd spannend. Ik geef iets prijs".

Hoe het werkt

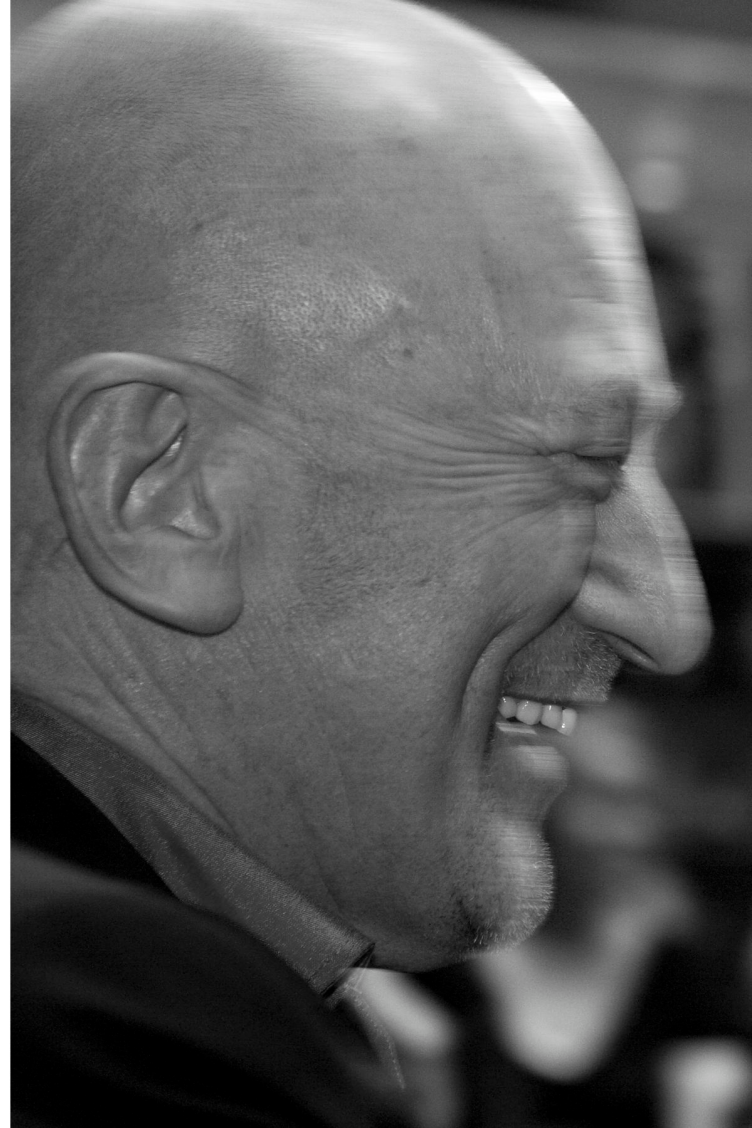
“Als m'n kop leeg is, focus ik op een zinnetje wat ik ooit al had”. De sleutelzin. Dan ontstaat er een vaag plan.

Gerard concentreert zich op die ene sleutelzin, waarna tekst en muziek tegelijkertijd ontstaan. Hij denkt in beelden, zinnen, verhaallijntjes en melodieën.

“De lengte van de melodieliijn is bepalend voor een blokje tekst. Wat ik daar wel of niet in kan zetten. Ik duik in het zwembad van die ene zin”.

En dan?

“Dan stroomt het over en dienen er zich ongelooflijk veel mogelijkheden aan. Dan moet ik gaan selecteren”.

Gerard vergelijkt het met schilderen. De kunstenaar kiest een groot of klein doek, bepaalt of hij met rood of blauw begint en korte lijnen of lange streken neerzet.

“De vorm ligt nog niet vast. Die ontstaat gaandeweg. Het is een ambacht. Het begint met een ongrijpbaar moment van inspiratie. Dat is een geluksmoment”.

Vervolgens is het een kwestie van net zo lang “schaven en timmeren” tot er een vorm is, die bepalend is voor hoe het zal gaan klinken. “Of het bijvoorbeeld een refrein krijgt of niet”. Soms moet hij ook alles weer loslaten. “Zonder die ene zin geen liedje”.

Terugblik

Terugkijkend op zijn succesvolle momenten zegt Gerard: “De Gouden Harp en het lintje zijn fantastisch. De harp is een blijk van waardering van mensen uit het vak.

De witvoeter en het bloemencorso in Valkenswaard waren indrukwekkender en het belangrijkste. Het zijn prijzen van gewone mensen”.

Zijn net verschenen biografie is een initiatief van de auteurs. Voor hem had dit nog niet gehoeven. Hij vindt het een raar idee, een boek van zichzelf. “Een biografie verschijnt tegen het einde van je leven”.

"Het boek is een spiegel. Ik kijk nu écht naar die foto's. Ik dacht dat ik een stil manneke was en nu ik de foto's opnieuw zie, zie ik iets anders".

Gerard kan nu met meer afstand naar zijn leven kijken en zijn beeld bijstellen. Hij reflecteert en onderzoekt wat meer.

Zo vraagt hij zich achteraf af waarom hij niet eerder op het idee is gekomen om naar het conservatorium te gaan.

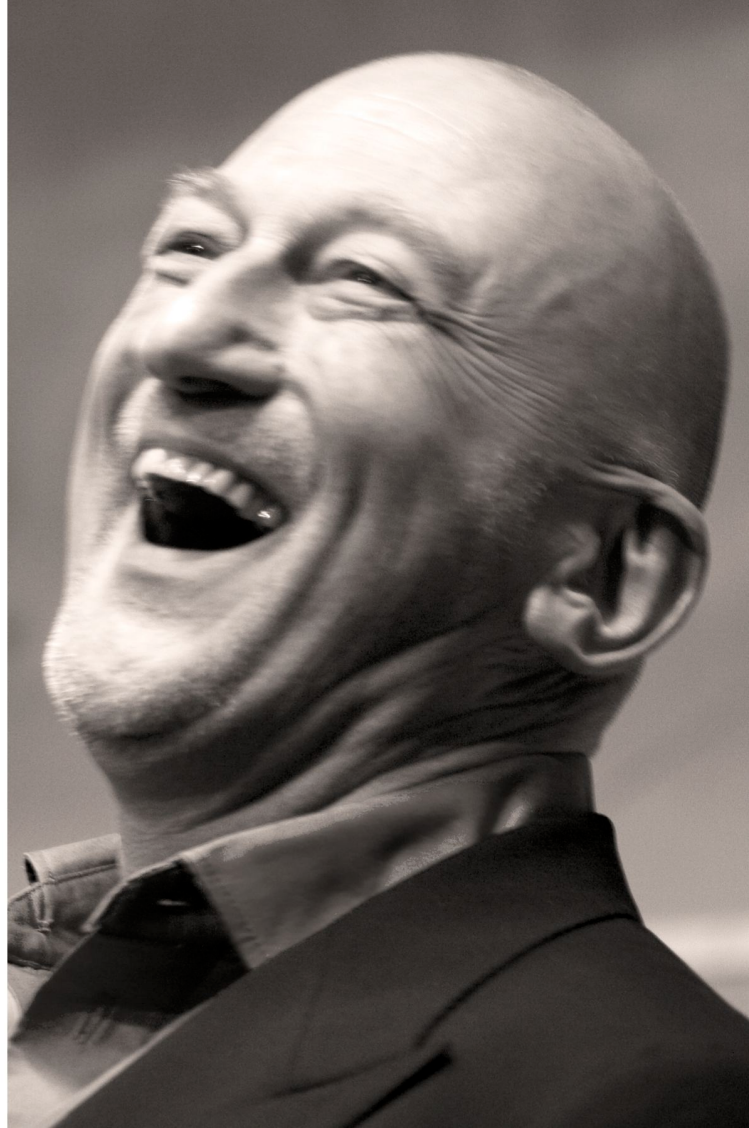
“Dan was ik waarschijnlijk veel sneller in de wereld van creativiteit terecht gekomen”.

Eén van Gerard's eerste creatieve uitingen was een langspeelplaat met het jongerenkoor, getiteld: "Er is een plaats voor jou".

Gerard is de laatste tien jaar meer op zijn plaats aan het vallen, sinds hij stopte bij Omroep Brabant. Het was wel een lange zoektocht, met als rode draad: vertrouwen en geen spijt hebben.

In zijn bewoordingen: " 't Kumt zoals 't kumt" en "Spijt is zund van de tijd".

De titel van zijn nieuwe programma wordt hetzelfde als de titel van zijn biografie: "Deze jongen".

Zoals burgemeester Ligtoet tijdens de presentatie ervan benadrukte: "Tot nog toe, dus we kunnen nog het een en ander verwachten".

Nannie van den Eijnden
voor Rond de Linde
6 april 2009

Nawoord

Na het interview stond Gerard in de voortuin en zei: "Jij stelt heel andere vragen dan een journalist". Waarop ik antwoordde: "Ik ben ook geen journalist".

Ter voorbereiding op het interview in zijn woonplaats Budel dook ik in Gerard's leven. Ik bezocht zijn website en keek wat er al over hem was geschreven. Ik luisterde naar zijn liedjes, wist een exemplaar van zijn biografie te bemachtigen en maakte een mindmap met levensvragen.

Ik ontdekte dat ik als tiener één van zijn eerste platen "Er is een plaats voor jou" helemaal grijs had gedraaid. En dat ik, net als Gerard, op mijn plaats aan het vallen was.

Over de auteur

Ze werd geboren in de lente van 1964. Haar wortels liggen in Nuenen, het dorp waar Vincent van Gogh zijn sporen heeft nagelaten.

Ze verdiende haar eigen sporen bij Philips van 1984 tot 2003 in allerlei functies. De rode draad was dienstverlening en ondernemen.

In Italië en een avondstudie HEAO ontdekte ze haar passie voor communicatie. Haar fascinatie voor mensen, organisaties, sterke merken en het leven verdiepte zich: hoe laten ze zich zien, hoe en wanneer leren en veranderen ze?

Ze begeleidde mensen zonder werk naar een baan bij een reïntegratiebureau. Na een opleiding tot loopbaanadviseur startte ze als levensloopbaanbegeleider haar bureau La Prospettiva, Italiaans voor het perspectief. Haar vragen en eindrapportages bleken mensen te raken, waardoor ze zich gehoord en gezien voelden. Nu heeft ze haar pen definitief ter hand genomen en helpt ze mensen betekenis geven aan veranderingen, leven & dood door het schrijven van hun levensverhaal.

interview voor Rond de Linde, rubriek Nuenenaren Nader Belicht, april 2009

tekst&vormgeving: Nannie van den Eijnden www.laprospettiva.nl 06 50 29 15 71

fotografie: John Habraken www.adessofotografie.nl 06 11 26 39 59